

Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2022. május 13.
(OR. fr)

8979/22

COH 39
SOC 260

FELJEGYZÉS

Küldi:	az elnökség
Címzett:	az Állandó Képviselők Bizottsága/a Tanács
Tárgy:	Hogyan érhető el, hogy a közös célkitűzésekhez igazodó fejlesztés során egyúttal nagyobb figyelmet kapjanak a helyi szereplők által a célkitűzések teljesítésére kidolgozott megoldások? = Véleménycsere

A kohéziós politikáért felelős miniszterek felkérést kapnak arra, hogy az Általános Ügyek Tanácsának 2022. június 2-án tartandó, a kohéziós politikának szentelt ülésén az e feljegyzés mellékletében szereplő elnökségi dokumentum alapján folytassanak eszmecserét az alábbi kérdésről: „Hogyan érhető el, hogy a közös célkitűzésekhez igazodó fejlesztés során egyúttal nagyobb figyelmet kapjanak a helyi szereplők által a célkitűzések teljesítésére kidolgozott megoldások?”

Általános Ügyek Tanácsa (Kohézió), 2022. június 2.**Vitaanyag**

Az Európai Unió jelmondata – „Egyesülve a sokféleségben” – sosem volt olyan aktuális, mint ma, amikor a határainkon zajló drámai események emlékeztetnek bennünket arra, hogy a béke továbbra is az Európai Unió egyik meghatározó és alapvető célkitűzése. Az Unión belüli kultúrák és nyelvek gazdagságának elismerése egyben az Uniót alkotó régiók és területi önkormányzatok sokszínűségének elismerését is jelenti. A jelentős éghajlatvédelmi, digitális és társadalmi átállás következményeivel szembesülő világban éppen közös örökségünk e különböző összetevői, valamint harmonikus és kiegyensúlyozott fejlődésük teszi lehetővé, hogy együtt erősebbé váljunk.

Az európai kohéziós politika létrehozása óta olyan közös fejlődési és növekedési pályáknak képezi alapját, amelyek céljai között szerepel a fenntartható fejlődés lehetőségeinek bővítése, a túlzott egyenlőtlenségekből eredő feszültségek kockázatának csökkentése és valamennyi európai polgár életminőségének javítása.

A legutóbbi kohéziós jelentés megerősíti, hogy a tagállamok és az uniós régiók közötti konvergencia erősödik, és hogy az Unió fejlettségi szintje javult.

A jelentés ugyanakkor a kohéziót érintő új kihívásokat és kockázatokat is azonosított, amelyekre most kell közösen meghatározott stratégiák és célkitűzések alapján felkészülni, különösen azért, hogy fenntartható válaszokat adhassunk az alábbi fejleményekre:

- bizonyos – vidéki, perifériális, ipari átalakulásban lévő stb. – területek és lakosságuk leszakadása, amely hozzájárul az elégedetlenség földrajzának térnyeréséhez; az e területeken élők úgy érzik, hogy magukra maradtak és a gazdasági és társadalmi fejlődés meghatározó eredményei elszűntek mellettük,

- a számos olyan régió nehézségei, amelyek a kapott támogatások ellenére az európai átlaghoz képest továbbra is stagnálnak vagy akár visszaesnek a fejlődési szintjükben, és nehezen tudnak fenntartható növekedési pályára állni. Ezek a fejlődési csapdák az Unió valamennyi földrajzi területén és a fejlődés minden szintjén megtalálhatók.

Ezek a megállapítások kérdéseket is felvetnek:

- a 2027 utáni időszakra vonatkozóan mennyire érvényesek a programok három generációjában alkalmazott módszerek e régiók fejlesztési útvonalainak felvázolása tekintetében, és
- miként lehet a kohéziós politika prioritásait úgy alakítani, hogy azok lehetővé tegyék a régiók számára igényeik tükrözését és endogén fejlődési képességeik figyelembevételét, amelyek nem egységesek és nem is lehetnek egységesek az Európai Unió egészében.

A fenti megállapítások alapján az elnökség az alábbi kérdést terjeszti elő megvitatásra:

Felül kell-e vizsgálni a módszert?

Az európai regionális politika közös európai iránymutatásokat határoz meg valamennyi régió számára, függetlenül azok jellemzőitől. Általánosan elismert tény azonban, hogy a helyi szereplők vannak a legjobb helyzetben ahhoz, hogy szükségleteiket meghatározzák, és hogy nem minden helyzet igényel azonos válaszokat (nem léteznek egyenmegoldások).

Hogyan érhető el, hogy a közös célkitűzésekhez igazodó fejlesztés során egyúttal nagyobb teret kapjon a differenciálás az eltérő kiindulási helyzetek figyelembevétele érdekében?

Hogyan egyszerűsíthető a szakpolitika végrehajtása a helyi szereplők felelősségvállalásának és a partnerségi elvnek a megőrzése mellett, olyan differenciált fejlődési pályák ösztönzése érdekében, amelyek közelednének az átfogó európai stratégiai iránymutatások megvalósításához?